

„добро и ще се погрижимъ да стане нѣщо по-добро“, отвърна лордътъ нахъсо.

Слѣдъ това той взе въ ржката си писмото ни до кралицата и ни каза: „тукъ имате, гледамъ, и едно писмо до кралицата“. — „Да, му отговорихме, тя е една покорна просба, съ която счетохме за длъжностъ да придружимъ мемоара си“. — „Азъ нѣма да прѣнебрѣгна да ѝ го прѣдамъ“, каза лордъ Дерби, като прибави, че той изслуша съ внимание всичко, каквото му изложихме и устно за подкрѣпление на мемоара. „Англия, прибави още, брани, както можете да знаете, цѣлостъта на турската империя, но сега тя полага и ще положи всички усилия, заедно съ другитѣ велики сили, за да се помогне на народа ви да излѣзе, но по миренъ начинъ, отъ тежкото положение, въ което се намира“. Съ тия послѣдни думи той се подигна отъ мѣстото си, съ което показваше, че тукъ разговорътъ зима край. Ние побързахме да станемъ, като ставаше и самъ той. „Ваше прѣвзходителство, българския народъ разчитва на могъществена Англия, която има право, именно защото брани цѣлостъта на Турция, която тя и спаси прѣди 20 години, да издигне мощния си гласъ въ полза на нашия многострадателенъ народъ“, бѣха моитѣ послѣдни думи къмъ уважаемия лордъ. Той се обърна благосклонно къмъ двама ни, наведе глава любезно, каза ни да сме спокойни, че тозъ пжтъ ще се постигне нѣщо добро за народа ни, подаде ни най-послѣ ржка и се оттегли. Оттеглихме се и ние отъ къмъ другата страна, придружени отъ секретаря до вратата.

* * *

На излизане по коридора, който води къмъ салона, дѣто бѣхме приети отъ лордъ Дерби, ние се срѣзнахме съ единъ бѣловласъ господинъ, облѣченъ съ черни дрѣхи